

Tomaji Attila

LÁZADÓ ANGYALOK

Néhány angyal futkos izgatottan a parton, hidat keresnek vagy gázlót legalább, hogy átjussanak, mitől eltiltották őket, a túlsó partra. Kibomlott hajuk vállukat veri, hosszan lebeg utánuk, általában ezt szélnek mondjuk. Egy költő is üldögél ott, mint minden nap, a víz szélén. Lábát a folyóba lógatja, dohányzik, hideg sörét issza, nézi a vizet és veressorokat mondogat, hogy hazaeérve, éjjel, mikor családját nyugodni ereszti, ikeás ceruzacsonkjával papírra írja őket. Elfogy a sör, tűz a nap, világvéget imitál a forróság. Költőnk szalmakalapját szemére húzza, belealszik szélbe, csobogásba, ezt veszik észre az angyalok, s a legügyesebb átváltozik, mint már annyiszor, most éppen hullámmá, újra s újra kicsap a költő talpára, onnan szívébe, ritmikus talpveregése az agyvelő járataiba jut, s mikor a költő éjszaka írni kezd, nem is veszi észre, hogy versével átvitte az antianyagot a másik partra, rendbe tette a világ bomlott, széthasadt egyensúlyát –

www.ambroozia.hu, 2022/3.